

Rádió mellett édesebb az álom

„Rádió mellett aludtam el, / egy ismeretlen nyelven ismeretlen / áriát zengő ismeretlen szoprán / hangjai mellett. Mint hogyha a hangok / magukkal ragadtak volna valami / város fölé, ahol a részeg fények / köddel birkóznak reménytelenül...” — énekel a rádió melletti lidérces álmáról **Eörsi István** egyik, számomra nagyon időszerű versében.

Mostanában hihetetlen dolog történik velem, ahogy bekapcsolom a rádiót, kivédhetetlen álomkór tör rám, nem segítenek még a könyvek sem, amelyekkel körülbástyázom magam. Kitűnő alfatónak bizonyulnak a hangjátékismétlések, az egy kaptafára készülő híradók és krónikák, melyek e kaptafát erénynek tüntetik fel, s melyekben az egymáshoz mindenáron hasonulni akaró hangok ugyanolyan hanglejtéssel, ugyanazzal a szókészlettel mindig ugyanarról beszélnek. E híradók egyetlen fénypontja Vébel Lajos kommentárja és Beder István riportja. De folytatom tovább a megszakított felsorolást, és féini kezdek, valóban valami baj lehet velem vagy a Rádióval, mert hőnszeretett műsorom, még a *Szempont* harsonái is takarodóként hangzanak fülemben. (Óseim rádióhallgatási szokása ütközne ki rajtam? Gyermekkoromban elnéztem nagyapám, ahogy a híreket mondó rádió előtti asztalra borulva alszik a legédesebben. A mai napig talány előttem, a világ hírei hogyan szivároghattak utána álmában. Tény azonban, hogy mindig ő volt a családban a legtájékozottabb.)

Valamit megérezhettek azonban a *Szempont* szerkesztői is a monotonitásból, amely kezdi körülengeni műsorukat; az e heti adásban váratlanul megforgatták a műsor négy erős komponensének sorrendjét.

Hiányoznak a *Szempont*-ból az igazi rádiós műfajok, például az érdekesítő interjúk. A felróttak ellenére a *Szempont* az Újvidéki Rádió legszínvonalasabb műsorai közé tartozik, s az e heti adás megajándékozta a hallgatót egy emlékezetes Tolnai-esszével, New York-i beszámolóival közül a legihletettebbel, melyben Milan Konjović gyermekkori erdőrajzairól és *Žuti pod* című festményéről értekeznek.

Heti rádiózásom másik élménye: Fejes György, pontosabban ahogy Fejes György szöveget olvas. Hihetetlen árnyalásokra képes, pompás életet lehel a holt szövegbe. Könnyedén, mindenféle kényszerű alakoskodás nélkül merül el a novellák mondatzuhatagában és biztosak lehetünk abban, hogy felszínre hoz olyan valamit belőle, amely eddig mindenki más számára ismeretlen volt. A mondatok objektív logikája mellett keresi a szubjektívet, a váratlant. Képes elhítni, hogy a dolgok józan, szigorú logikája mellett létezik egy másik is...